

Væveren med sin uskyldigt lydende Stemme. „Jeg tænkte bare, at det vel nok kunde gaa an at nævne Ting, som dog vel ligger os Alle lidt paa Hjærtet . . . besynderligt i Aften, da vi jo har den grumme store Ære at se en saa højtstaaendes Mand som en Minister her i vor Forsamling. For se, hvad det evige Liv hinsides angaar, —“ vedblev han, da Ordstyreren nu igen gjorde Mine til at bruge Klokken — „ja saa mener jeg nu, at Vorherre nok sørger for det. Men Livet her paa Jorden har vi vel selv nogen Forpligtelse til at tage Vare paa, tænker jeg.“

„Afslutning! — Afslutning!“ raabte et Par ophidsede Stemmer.

Men skønt Væveren nu egentlig allerede havde naaet sin Hensigt at bringe Emanuels ulyksalige Optræden i foreløbig Forglemmelse, lod han sig ikke fortrænge. Uden at agte paa Forsamlingens stedse utaalmodigere Tilraab, og idet han belagde sine Ord saa behændigt, at han stadig afværgede Ordstyrerens Indskriden, benyttede han Lejligheden til at bringe sine forhenværende Meningsfæller en lille Afskedssalut.

Han lod Menigheden høre ilde for, at den havde svigtet den Folkesag, som det var dens Opgave at føre frem, og i Stedet trukket i Køb-